

Andrew Bridgeman
A szerencse fia

A N D R E W
B R I D G E M A N

A
S Z E R E N C S E
F I A

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Fortunate Son

Copyright © 2024 Morningwood Media, LLC

Hungarian translation © Kern Ágnes

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
KERN ÁGNES

ISBN 978 615 104 088 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

Briar Metcalf, az FBI különleges ügynöke jól ismerte a fájdalmas lüktetést a fejében. Ha minden jól megy, délre nagyjából el is fog múlni. Már megint elfelejtett vizet inni az egymás után legurított whiskyk között. A forgalom lassan haladt a lepukkant Staten Island-i környéken. A sötétszürke ég csak még jobban rátelepedett az elhasználódott, elkoszolódott házakra. Piszkos téglafalak, mocskos vasrácsok és töredezett vakolat. A környék pont olyan fáradtnak tűnt, ahogy Briar érezte magát.

Az utcán pont Sandra Dee étkezdéje előtt talált egy parkolóhelyet. Bekapott két krétaízű aszpirint, leöblítette a maradék kávéval, a műanyag poharat pedig visszagyömöszölte a tartóba. Amikor kiszállt, a szél belekapott a vörös pólójába. Hosszan bámulta a bezárt autóját. A télikabátja ott volt, összegöngyölve a hátsó ülésen, de kizárni az autót, és kivenni a kabátot sokkal nagyobb erőfeszítést igényelt, mint amennyire most képesnek érezte magát. A másnaposság ellenszere amúgy is az előremenekülés. Hátrálni? Soha.

A vékony mappát a hóna alá szorította, a szabad kezével pedig ellenőrizte, hogy a pénztárcája és a telefonja a nadrágzsebében van, hogy a jelvénye még mindig a derékszíjára van tűzve, a fegyvere a bő szabású pólója alatt található, a csípőjéhez simulva.

Sandra Dee étkezdéje az ötvenes évek hangulatát idézte. A tulajdonosok komolyan vették a berendezést: fehér csempfalak, piros műbőrrel borított bokszok, rozsdamentes acélpultok. Még a kis hamutartók is korhűek voltak, csak épp rájuk volt írva, hogy „Dohányozni tilos”. Az ajtón felirat hirdette, hogy az ötvenes éveikben járó vendégek öt százalék kedvezményre jogosultak, de Metcalfnak esze ágában sem volt ezt igénybe venni. Sohasem szeretett a korára gon-

dolni, és főleg nem szerette, ha idegenekkel kellett róla társalogni. Sajnos már nem tagadhatta le, hogy élete második felében jár. A korábban fekete haja immár teljesen ősz lett, de legalább hullámos és sűrű. Az is valami.

Briar a pincérnőt figyelte. A menedzsment nagyon félreérthette a századközepi divatot, vagy egyszerűen csak nem sikerült az alkalmazottaknál érvényesíteni a követelményeket. A nő batikolt pólót és egy csillogó, zöld rövidnadrágot viselt. A látványa újra megerősítette minden, fiatalokkal kapcsolatos előítéletét.

- Egyedül? – kérdezte a nő anélkül, hogy ránézett volna.
- Találkozóm van valakivel.
- Látja a férfit?
- Nőt. És nem látom.

Tegnap este Briar még úgy tervezte, hogy átolvassa az új partnere aktáját. A mappa a nő életrajzával ott volt a kanapén. Arra még emlékezett, hogy mielőtt leült, öntött magának egy kupicával, hogy legyen ereje a munkához. Viszont arra már nem emlékezett, hogy végül bármit is átnézett volna. Nem mintha számítana. Semmi kíváncsiságra okot adó adat nem volt abban a mappában. Egyet tudott biztosan, mégpedig, hogy egy lelkes zöldfülűvel áll szemben, aki épphogy csak elvégezte az akadémiát. Néhány hétnyi irodai munka után ez az első napja a terepen. Remélte, hogy a nő nem tartozik azok közé, akik azt hiszik magukról, hogy értenek bármihez, csak azért, mert pár hétig a quanticói központban ücsörögtek egy íróasztal mögött. Úgy kellenek az ilyenek a terepre, mint a púp az ember háta közepére. És legalább annyira veszélyesek az egészségre is.

Briar próbálta felidézni az arcvonásait. Nem sikerült. Egyáltalán megnézte a nő fotóját? Átkozódott egy sort, amiért ennyire hiányzott belőle a kíváncsiság. Ezt is az idő múlásával magyarázta. Megállt az étterem közepén, és kereste a reggeliző tömegben az FBI futószalagjáról lepottyánó legújabb készterméket.

Hátul, az egyik ablak melletti bokszban felemelkedett egy kéz, és integetett. Kétszer. Briar bólintott, kifújta a levegőt, és igyekezett

egy kellemesebb személyiséget magára öltetni. Nem ment könnyen. Már legalább egy évtizede egyedül dolgozott. Rangidős ügynökként is végig a terepen maradt. Valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva a fejesek most egy újoncot jelöltek ki mellé. Bármennyit is hisztizett a felettesének, nem ért el vele semmit. A parancs valahonnan a ranglétra felsőbb szintjeiről érkezett.

A kockás padlón a fekete cipője minden lépéssel idegesítően csattant. Felemelte a fejét, és vigyort erőltetett az arcára. *Mi is volt a nő neve? Trisha?*

Ő visszamosolygott rá, azzal a fogkrémreklámosan fehér, túlságosan is ártatlan mosollyal. Erre nem számított. Csak bámult rá, tovább, mint ahogy ildomos lett volna. A nő egyszerűen gyönyörű volt. Még a volt feleségénél is gyönyörűbb, mielőtt annak arca örökös homlokráncolásba dermedt, ami ellenállt a legjobb minőségű arckrémeknek is. Azok a kis tubusok és téglék gyorsan előzönlöttek a fürdőszoba minden szabad felületét. De ez a nő, itt a szeme előtt, az új partnere veszélyesen édesnek látszott. Olyanfajta lánynak, aki miatt a középkorú férfiak bajba kerülnek. És neki nem volt szüksége újabb gondokra az életében.

Valami más is megragadta a figyelmét. A nő szemöldökét pillangótapasz húzta össze. Briar közelebb lépett. A nő felugrott a székéről, áthajolt az asztalon, és kinyújtotta a kezét. A kézfogása erősebb volt, mint amire számított, ezért megkettőzte erőfeszítéseit arra nézve, hogy viszonzza a szorítást.

Mutatóujjával az arca felé bökött.

– Mi történt?

– Emma Noble vagyok. Örülök a találkozásnak.

Szóval nem Trisha.

– Briar.

A nő úgy bólintott, mintha bármi, amit mondott, rendkívüli jelentőséggel bírna. Az újonc bizonyára azt akarta sugallni, hogy hozzáértő munkatárs lesz, akit nem szabad lebecsülni. Megint a szemöldökére esett a tekintete.

- Elütöttek?
- Semmi vészes nem történt.
- Innen úgy néz ki, mintha mégis történt volna valami.
- Nem igazán. Szóval...
- Titok esetleg?
- Csak nem valami olyasmi, amivel kezdeni akartam.
- Miért?
- Nem hagyod abba, amíg nem válaszolok. Igaz?
- Csak kíváncsi vagyok. Mi történt?

A nő egy pillanatra megérintette a tapaszt.

– Pofára estem a parkolóban. Beszaladtam a boltba egy doboz savanyú cukorkáért, és...

– Rohantál a cukorkáért?

– Na igen. Pontosán ez az a menő első benyomás, amit el akartam érni nálad.

Briar ledörzsölte a mosolyt a szája sarkáról.

– Az aktád szerint koordinálatlan a mozgásod.

– Az elég valószínű. Meglep, hogy elolvastad.

– Nagyon alapos vagyok.

Mielőtt leült, lesöpörte a kenyérmorzsákat a vörös műanyag ülésről. Az asztalt nem takarították le. A szétfröccsent tojássárgája már rászáradt a felületre. Briar kivette a zsebéből az olvasószemüvegét, és közelebb hajolt. Az utolsó vendég, vélhetően balkezes, egyenesen a tükörtojás közepébe szúrhatott a villájával. Jobban megnézte a sárgáját. Egy édesköménymag is beleragadt. Tehát rozsos pirítóssal ette. Viszont a morzsák, amiket korábban az ülésről lesöpört, fehér kenyérből származtak. Két különböző vendég ételmaradványai. Ez azt jelentette, hogy a személyzet ma még nem igazán foglalkozott az asztallal. Ebből pedig arra következtetett, hogy mindenki leszart itt mindent. Így aztán Briar Metcalf mindössze egy kávéf fog ezen a helyen meginni.

Felemelte a tekintetét. Emma Noble még mindig mosolygott.

– Igen?

– Még sohasem láttam senkit ilyen behatóan vizsgálni egy tojás-sárgája maradványait. Vannak erőszakra utaló nyomok?

Briar arca megrándult. A másnapossága kifejezetten gyűlölte a jópofizást. Körbejártatta a nyelvét a fogain, és azon töprengett, kedveli-e a nőt vagy sem.

– Honnan jössz, Noble? Ügyvéd vagy, ugye? Mostanában csak ilyeneket vesz fel a hivatal. Régebben még hátvédeket szerződtettek a legjobb focicsapatokból.

– Szóval mégsem olvastad az aktámat.

Briar összekulcsolta a kezét az asztalon, és nagy levegőt vett.

– Akkor mégsem ügyvéd.

– Egy állatorvosi rendelőben dolgoztam, amíg a másoddiplomámat csináltam.

– Biztos vagyok benne, hogy ez még jól fog jönni – motyogta maga elé Briar, miközben kitekerte a szalvétát, ami az evőeszközöket rejtette. A vajazókéssel gondosan lekapargatta a száraz tojásárgáját.

Mire a sárga morzsákat a földre söpörte, megjött a pincér is. Túl öreg volt a rózsaszín miniszoknyához, ráadásul halványan ismerősnek tűnt. A „Mit képzelsz, hogy idetolod a képedet?” tekintete alapján valami történhetett köztük a múltban. Valószínűleg valami könnyen felejthető.

– Mit kérsz, aranyom? – kérdezte Emma Noble-t.

– Kávét.

– És te? – fordult felé mindenféle udvariasság mellőzésével.

– Ugyanezt – válaszolt Briar, felmutatva a béke jelét.

Megvárta, amíg a pincér elmegy, majd újra összekulcsolta a kezét az asztalon.

– Mi a te sztorid, Noble? Miért lett a partnerem egy kutyakozmetikus? És főleg miért támogatták ezt a fejesek is? Ki intézte ezt el neked?

– Elintézni? Nem tudtam, hogy ilyen nagy fogás vagy.

Oké. Kezdi megkedvelni. Egy kicsit. Briar az asztalra helyezte az eset dossziéját. Megnyalta a mutatóujját, és belelapozott.

– Min dolgozunk most? – kérdezte Emma.

- Mit szeretnél, min dolgozunk?
- Valami emlékezetesen. Végül is ez az első ügyem.
- Sajnálom, de el kell, hogy keserítselek. Ez nem az évszázad bűnügye. Ez iránt a fickó iránt érdeklődünk, aki...

Emma felvette a telefonját az asztalról, feloldotta a képernyőt, és kétszer rábökött, végül visszatette.

Briar csak bámult rá.

- Bocsánat. Megjelöltem a helyzetemet.
- A helyzetedet?
- Apámnak. Naponta többször is jelzem, hogy hol vagyok éppen.
- New Yorkban lakik, és ugrásra készen arra vár, hogy megmenthesse a lányát?
- St. Louisban van.

Briar megnyomkodta az orrnyergét. Az idősödő pincérnőnek meg se köszönte a kávé, amikor az elé tolta az asztalon. Úgy tűnt, Emma mondani akar valamit, de Briar felemelt mutatójával belefajította a szót. A szájához emelte a nehéz kerámiabögrét, és behunyta a szemét. A másnapossága hálás volt a beálló csendért.

A békés pillanatot a telefon rezgése törte meg. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy a mobilja vibrál az asztalon. A hívó láttán libabőrös lett a karja.

– Jó reggelt, igazgatóhelyettes úr!

Emma szeme elkerekedett. A beszélgetést rövidre fogták. Amikor vége lett, Briar az ölébe engedte a telefont, és hangosan kifújta a levegőt. Felnézett a plafonra, és minden erejével azon volt, hogy megzabolázza a száguldó gondolatait. Az ügyek elején mindig emlékeztetnie kellett erre magát. Arra kell koncentrálni, ami épp előttük van. Engedni, hogy a dolgok természetes módon bontakozzanak ki. És nem szabad hibázni.

– Mi történt?

Briar kiitta a kávéját, és egy ötdolláros dobott az asztalra.

– Tévedtem, Noble. Az első ügyed mégiscsak az évszázad bűnügye lesz.

2

Ha valaki magányosan akar élni, erre Vermont állam ritkásan lakott, mezőgazdaságból élő részei különösen alkalmasak. Mrs. Ida Danvers az elmúlt húsz évet nem éppen nagyvilági nőként élte le. Pont elég volt a férje nyújtotta csendes társaság. A New England-i szokásoknak megfelelően sztoikus nyugalommal éltek, immáron nyugdíjasként, a független és magányos életüket.

Ez a nap azonban kiemelkedett az egyhangúságból. Egész életében erre a napra várt. Hamarosan látogatók jönnek majd fel a hegyoldalra. Nem akart lemaradni az érkezésükről. A rozsdamar-ta mosogató feletti ólomüveg ablakon keresztül ellátott egészen a hegy lábáig. Tudni fogja, ha a jármű lekanyarodik a 7-es útról. Végigköveti majd az útjukat.

Mrs. Danvers annyira fontosnak tartotta, hogy lássa a látogatók érkezését, hogy hajnal óta el sem mozdult az ablaktól. Elmosogatta az összes tányért, lábast, evőeszközt, bögrét, poharat és még a tep-siket is. Mindet megtörölte, aztán újra elmosott mindent. Figyelme egy pillanatra sem kalandozott el a 7-es úton mozgó járművek haladásáról.

Férje, Wendall nem tudott a látogatók érkezéséről. Olyan ember volt, aki nem szerette a meglepetéseket.

Danversék már majdnem húsz éve éltek a régi, gyarmati stílusú, sárga házukban. Wendall már hatvanéves volt, és a térde miatt már nem igazán tudta elvégezni a ház fenntartásához szükséges munkákat. A fiuk pedig túl messze lakott ahhoz, hogy segíteni tudjon. Ben Bostonban élt a barátnőjével, Kate-tel. Az idősödő pár elhanyagolta a házat, hagyták, hogy az enyészeté legyen. A melegebb évszakokban egészen kellemes volt itt lakni. A földszintet magas fűvel benőtt kert ölelte körül. Itt-ott fura szögben kidőlt oszlopok

és csirkeháló alkották a kerítést. Nyáron a 7-es útig terjeszkedő gaztenger tele volt kullancsokkal. A melegebb napokon a pár a verandán ücsörgött, figyelmen kívül hagyva az autótú forgalmát, általában a Harriton-víztározót szemlélték a távolban.

Ma reggelre huszonöt centi friss hó borította be a kertet, a gatz és a kullancsokat.

Mrs. Danvers a férjét figyelte. A ház előtti, kővel kirakott ösvény kerítéshez közel eső végén ácsorgott. Kezében piros póráz, annak végén a fekete terrierkeverék kutyájuk. Nézte, ahogy barna kordbárony nadrágszára duzzadó vitorlaként csapkod a szélben. Wendall gyakran alábecsülte az időjárását. Nézte, ahogy a kutya körbeszaglásztta a kerítésoszlopot, felemelte az egyik lábát. A földön maradó lába remegett a hátsója súlya alatt. Wendall az ablak felé mosolygott, még a hüvelykujját is felemelte.

Wendall tényleg jó ember volt, gyengéd és odaadó. Igazán nem érdemelte meg ezt a meglepetést.

A várakozás és az ácsorgás kifárasztotta Idát. Behajlította a fájsós térdét, megnyújtóztatta az ízületeit. Már a talpa is fáj. Neki támaszkodott a mosogatónak, bedugta a mutatóujját a sarka és a cipő közé, de ez se segített. Amikor felemelte a fejét, meglátta, hogy a kutya észrevett valamit a hegyoldalban. Ekkor Mrs. Danvers is megpillantotta.

A látogatók megérkeztek. Hat fekete városi terepjáró kanyarodott le a 7-es útról, és tartott a hegynek fel. Szirénázó, villogó parádé. Gyorsan közeledtek.

A verandáról a kertbe lépett, a férje mellé. Odaadta neki a barna dzsekijét, megszorította a karját, és a fejét a vállára hajtotta.

– Látod ezt? – kérdezte a férfi, ahogy a közeledő járművekre mutatott.

Wendall lépett egyet előre, a látogatók üdvözlésére indult.

Ida Danvers nem hagyott neki elég időt, hogy eljusson a tudatáig, hogy a tarkójához nyomódó jeges érzet egy pisztoly csöve. Wendall már nem hallotta a dörrenést. A vére a kerítésre csapódott.

Ida görcsösen markolta a revolvert.

A járművel elérték a felhajtó tetejét. Ida szorosán behunyta a szemét, múltja mélyéről előhúzta az esküjét.

– *Mia juro, mia vivo.*

A férfiban találta meg a bátorsága forrását, akit egykor ismert. A férfiban, aki mindig megadta az utasításokat. A megbízható férfi, aki mindig tudta, mit kell tenni. Engedte, hogy az ő emléke legyen az utolsó gondolata. Ida a szájába vette a pisztoly csövét.

Az egyik kocsi megcsúszott a murvás úton, a kerekek alatt ropogott a hó és a kő, ahogy megálltak. A pisztolylövés végigvisszhangzott a havas hegyoldalon, át a 7-es út felett, el egészen a Harriton-víztározóig.

3

Ben Danvers jéghideg kezét a tollkabátja zsebébe csúsztatta, miközben megpróbálta figyelmen kívül hagyni a pizsamanadrágjába is bekúszó jeges szellőkeéseket. Megmozgatta a pórázt, mert remélte, hogy ezzel rábírhatja a kölyök ausztrál juhászkutyát, hogy végre elvégezze a dolgát. Az állat felnézett rá, megcsóválta a farkát, és leült a hóba. Ben nagyot sóhajtott, és behunyta a szemét. Csodás kutya, lassú emésztéssel.

Egy helyben toporgott. A lehelete hideg füstként gomolygott körülötte. A hajnal épp megérkezni készült Boston North End városrésze felett. Hamarosan a vörös téglás házfalakat sárgára festi a nap, az olasz negyed nagyijai pedig megcsomózzák a steppelt kötőseik övét, aztán elfoglalják a helyüket az ablakokban, hogy figyelemmel kísérik a fiatalok mozgását.

Tőle balra megkondult egy fém kerítéskapu zárja. A szűrt hajnali fényben bárki manónak nézhette a hajlott hátú öregembert, aki

éppen két szemeteszsákot vonszolt ki. Ben intett Giordano papa, a North End legendás, már-már történelmi alakja felé.

Göcsörtös ujjával a kölyökkutyára bökött.

– Megvolt már a kaka?

– Még nem – rázta a fejét Ben.

– Szeret megvártni. Vicces egy kutya.

Az öregember nevetése valahonnan a gyomrából bugyogott fel, majd a torkában reszelősre váltott. A reggeli találkozó a járdán lassan rituálévá alakultak. Ben átnyújtotta a pórázt, és átvette a nehéz, fekete szemeteszsákokat. Miután Ben bedobta a zsákokat a kukába, az apró szívességért cserébe az öregember lábujjhegyre állt, megcsókolta a fiú arcát, megütögte a nyakát.

– Ma gyertek be. Egy szelet finomság a *bella donnának*. Egy *doppio* neked.

Megint nevetett, artritiszes ujjait Ben arca előtt rázta. Az öreg szeretett kacsintani, mielőtt megátkozott valakit. Néha arra gondolt, hogy ez az átkozódás hosszú távon nem tesz jót, de aztán mosolyogva hagyta, hogy az öreg megpaskolja az arcát.

Ben ügyelt rá, hogy ne csapjon zajt, ahogy visszament a lakásba. Az otthonuk zsúfolt volt, de nem rosszabb, mint bármely másik lakás, amit hozzájuk hasonló, húszas éveikben járó párok béreltek. Ő még csak a Cambridge Hill Holdings befektetéskezelő ranglétrájának alsó fokán állt, Kate pedig elsősöket tanított a Szent Bertalanban. Nem vetette fel őket a pénz. Felkapcsolta a villanyt a konyhában. Három szekrényajtót is nyitva talált. A pulton egy jénai és egy fagyiskehely vészesen egyensúlyozott egymáson. Kate nem igazán törődött a dolgok törekenységével. Ben reggeli rutinjának részévé vált a dolgok elpakolása és a törekeny cuccok megmentése.

A konyhaasztalon heverő káoszt szemlélte. Pillanatragasztó, fa-pálcikák, vattacsomók, színes karton. A szemetes megtelt a félresikerült műalkotásokkal. Kate-nek semmi tehetsége nem volt a kézműveskedéshez, de értett a gyerekek nyelvén, és azok imádták őt.

Nekilátott kézzel elmosogatni az edényeket. Bekapcsolta az egyik hírcsatornát, de nem adott rá hangot. Mostanában csak így lehetett kibírni. Mint Amerika többi nagyvárosában, Bostonban is forrongtak az indulatok. Felpillantott, épp a múlt éjszakai felfordulás képeit mutatták. Felcsapó lángok, gumibotok, lovas rendőrök. A tiltakozás már sétatávolságra közelítette meg a lakásukat. A nemzetet a gyűlölet, a félelem és az összeesküvés-elméletek áradata gyűrte maga alá. A harag hullámai erősebbnek tűntek, mint a józan észé, és már a főváros felé tartottak.

Ben nem bírta tovább nézni. Szivaccsal végigtörölte a pultot, és elrakta a poharakat.

Öt napon belül beiktatják Peter McGillt és Kimberly Hancockot. Az újonnan megválasztott politikus és az alelnökjelöltje, a massachusettsi szenátor, akit csak Tüskés Hercegnőként emlegetett mindenki. Voltak, akik úgy gondolták, az új kormánzatnak jó esélye van egységbe kovácsolni az országot, ez azonban inkább kisebbségi véleménynek számított.

Ben kávént öntött Kate bögréjébe, és óvatosan benyitott a hálószobába. A fény egyre nagyobb szeletet hasított ki a szoba sötétjéből, és egyre jobban megvilágította az ágy közepén lévő halmot. Mélyen a fehér paplan alá bújva pihent a barátnője. Egyetlen lábujj jelezte, hogy ott egy élő személy rejtőzik. Egy pillanatig latolgatta, hogy leteszi a bögrét, és a lányt megölelve lop magának egy kis meleget. Kétszer is átgondolta. A még mindig jéghideg bőrének az érintése azonban semmi jóra nem vezetne. A kutya már így is kiszajátította magának az ágyat, és a takarón ugrándozott. Megcsípte a kilógó lábujjat. A paplan mélyéről egy nyögés hangzott fel. Ben felkapcsolta az éjjeliszekrényen lévő lámpát. A kölyök túlméretezett mancsaival a takaróréteget túrta. Egy kócos hajkupac bukkant elő. Kate Malone előbújt.

– Jó reggelt! – köszönt Ben.

A lány megtámaszkodott a könyökén, és úgy pislogott. Egyik kezét kinyújtotta a kávéért.

- Hány óra van?
- Háromnegyed hét.
- Ne csináld, Benjamin! Pedig előre szoltam!
- Ó, a fenébe!
- Mondtam, hogy ma nem kell bemennem. Ez igazán szemétség.

Megcsókolta a lány homlokát. Kate sóhajtott, majd törökülésbe ült az ágy közepén. Hálóingként egy lila pólót hordott, a Louisianai Állami Egyetem színeiben. A kutya hozzábújít. Kate a fülét morzsolgatta, Ben pedig arra várt, hogy a kávé felolvassza a lány szíve körüli jeget.

- Találkoztál a pasimmal odakint? – kérdezte Kate.
- Túl öreg hozzád.
- De annyira cuki! Érdekel, mit pletykálnak róla az öreg hölgyek?
- Egyáltalán nem érdekel.

Kate összeérintette a két tenyerét, majd eltartotta egymástól.

– Mint egy ló.

Ben fintorgott, Kate pedig a kávé bögréjébe mosolygott.

- Rocky reagált valamit az ötletedre?
- Válaszolt az e-mailemre – bólintott Ben. – Azt írja, briliáns ötlet.
- Tényleg?
- Ma reggel már prezentálni is fogja.
- És learat minden babért. El kellene kezdened kicsit nyomulni.

Te vagy a legokosabb annál a cégnél.

Ben vállat vont, és kiment a fürdőbe. Még sohasem kapott szót az akvizíciós stratégiáról szóló megbeszéléseken. A Cambridge Hill Holdingsnál töltött rövid karrierje alatt egyetlenegy megbeszélésen sem szólalt még fel. Bölcsebbnek tartotta csendben maradni. A menedzsment előszeretettel koppintott azoknak a fiataloknak a fejére, akik túlságosan sokat szerepeltek. Természetesen Rocky volt a kivétel ezen szabály alól. Neki minden olyan könnyen ment. A menedzsment imádtta a fiatal nőt.

Ben a fürdőszobában levetkőzött, és a zuhany alá állt. Nem bánta, ha Rocky átveszi az ötletét, és a sajátjaként mutatja be. A barátja volt, és tartozott neki. Rocky nélkül sohasem találkozott volna Kate-tel.

Megfordult, és kihajolt a zuhany alól.

– Mondtál valamit?

– Azt, hogy Rocky szerint csak elvesztegeted a tehetséged a kockázatkezelési osztályon.

– Ja. Oké.

Mielőtt becsukhatta volna az ajtót, Kate is bejött a fürdőszobába. Az ő köntöse volt rajta, de az apró termetén csak úgy lazán lógott. Alig takart valamit a meztelenségéből. A lány rámosolygott, és felszegte az állát.

– Tekints mélyen magadba, Szimba. Több van benned, mint amit mutatsz magadból.

– Micsoda bölcsesség, Musztafa! – mondta Ben, miközben lassan széthúzta az övet, ami eddig lazán összetartotta a köntöst.

– Musztafa?! – kérdezte Kate megjátszott haraggal. – Szimba apját *Mufaszának* hívják. Hogy lehetek együtt valakivel, aki...

– Nem érdekel, mi a neve – suttogta Ben. Lassan csókolgatni kezdte a füle mögött, majd végig a nyakán lefelé.

4

– Az évszázad bűnügye? – kérdezte Emma Noble különleges ügynök. Briar kikászálódott a bokszból.

– Ne itt.

Emma felállt. Magasabb volt, mint amire Briar számított, már-már kényelmetlenül magas. Legalább száznyolcvan centi.

Ő pedig épphogy elérte a százhetvenötöt cipőben. Az idősödő FBI-ügynök kihúzta magát, magasra emelte a fejét, és intett a nőnek, hogy menjen előre.

Briar gyorsan összeszedte a gyorséttermi szemetet, ami az anyósülésen halmozódott, és hátradobta, mielőtt kinyitotta az aj-

tót az új partnerének. A szürke Chevy Suburban hivatali autóként járt neki. Eszébe ötlött, hogy bocsánatot kér a hátsó ülésen lévő szemét miatt, de aztán inkább úgy döntött, hogy nem hívja fel rá külön a figyelmet.

– Szóval? Mi történt? – kérdezte Emma.

Érezte a lány türelmetlenségét, de a férfi még nem állt készen. Szüksége volt még egy pillanatra, hogy az adrenalin szabadon áramoljon az ereiben. Hiányzott ez az érzés. A lüktetés. Kibámult az oldalsó ablakon, és úgy tett, mintha nagyon érdekelné az egyik be-deszkázott üzlet előtt szemetet söprögető fickó. Megtörtént. Végre. Erre várt hosszú-hosszú ideje.

– Briar?

Az egyik könyökét a kormányon nyugtatta, úgy fordult felé. Noble úgy ült ott, mint egy ugrásra kész nagymacska, ami azonnal lecsap bármilyen információmorzsára. Ez egy kicsit aggasztotta. Neki kell a kezében tartania a gyeplőt. A kulcsait a középső pohár-tartóba rakta.

– Igen?

– Szóval? Elmondod nekem is?

– Igen. A hívás Billy Monroe-tól érkezett, a CID igazgatóhelyettesétől. A CID a bűnügyi nyomozó részleg rövidítése, ha esetleg még nem ismernéd az összes betűszót.

– Ez nagyon hasznos infó volt. Kösz. Mit mondott?

– Az ügy aktája szigorúan titkos. Te, én és az igazgatóhelyettes férhet csak hozzá. Hamarosan azt is megérted, hogy miért. Természetesen kapunk támogatást, de senki sem tudhatja meg, hogy min dolgozunk. Még nem.

Briar túlságosan nagy figyelmet fordított az öve becsatolására.

– Jesszusom, Briar, folytatnád?

– Ez egy régi emberrablási ügy. Húsz éve elraboltak egy ikerpárt Boston külvárosában. Sohasem találták meg őket. Én nem találtam meg őket soha.

– Te most viccelsz velem?

- Csak nem emlékeztet az ügy valamire?
- A Hancock-gyerekrablás? Tényleg?
- Briar bólintott, és elfordította a kulcsot a zárban.
- Az a te ügyed volt? Te jó ég! És most mi történik? Találtak valamit?
- Kösd be magad!
- Bekapcsolta a szirénát, és besorolt a forgalomba.
- Lehet, hogy megtaláltuk az egyik fiút. És talán az emberrablókat is. Nemsokára kiderül.
- Úristen... Most? Most oda indulunk?
- Briar elmondta neki, hogy két ügynökséget is dolgozott az ügyön. Az egyik megszállt egy kis vermonti házat, míg a másik begyűjtött egy személyt, akit a rendszer gyanúsként jelölt meg.
- Hogy érted azt, hogy gyanúsként jelölték meg?
- DNS-tesztet végeztetett az illető, azt az otthon is megcsinálhatót. Az eredmény megjelent a rendszerben, és Monroe is megkapta. Csak ő tud róla.
- Örület!
- Bostonba megyünk, a chelsea-i központba. Mindenkit odahoznak, ott fogjuk kikérdezni őket. Meglátjuk, mire jutunk.
- Áthajtottak a Verrazano-hídon, Brooklynba. Briarnak be kellett mennie a Hancock-aktáért az irodába, mielőtt elindulnak Bostonba. Eszébe jutott az éjszaka, amikor a gyerekeket elrabolták. Még mindig élénken élt az emlékezetében. Hihetetlen, hogy ennek már húsz éve.
- Az utastérre csend telepedett. Noble megtartotta magának a gondolatait, és ez Briarnak teljesen megfelelt. A manhattani felhőkarcolók látképe fel-felbukkant a híd oszlopai és a környező magas épületek között. A lány olyan lelkesedéssel szemlélte a külvilágot, mint a gyerek, aki először utazik az első ülésen. Összeakadt a tekintetük, és a lány kihúzta magát.
- Egyik dolgozatomat az FBI szeptember 11-i válaszreakciójáról írtam.
- Izgalmas lehetett.

– Te már dolgoztál akkor. Mire emlékszel?

Bizonyos kor felett minden amerikai pontos emlékekkel rendelkezett arról a délelőtről. Hogy hol volt, mit csinált. Briar épp egy templom parkolójából hajtott ki, amikor a rádióban meghallotta a híreket. Egész délelőtt, amíg a támadás zajlott, ő egy találkozáson vett részt. Olyanfajta találkozáson, ahol az ember azt mondja: „Helló! Briar vagyok”, és vadidegenek válaszolnak neki, hogy „Helló, Briar!”. Aztán a vadidegenek a legsötétebb titkaikat osztják meg egymással. Annyi különbséggel, hogy aznap reggel senki sem szólította Briar-nak, mindenki Steve-ként ismerte ugyanis.

Steve nagy valószínűséggel alkoholista volt. Briar ekkor már felisküldött FBI-ügynökként szolgált. A rendkívül optimista házassági tanácsadó bátorítására a felesége dobott még egy utolsó apró mentőövet a házasságuknak. „Józanodj ki, és meglátjuk.”

Az után a bizonyos szeptemberi találkozó után az egyik morcos alkoholista leszólitotta a parkolóban. A fickó imádtá a saját hangját, így Briar túl sok időt pazarolt arra, hogy meghallgassa a kirohanását. Csak akkor hallott először a támadásról, amikor végre el tudott szabadulni. Az iroda egész délelőtt kereste. Az ország minden egyes ügynöke rohant megtenni, amit kellett, Briar Metcalf pedig egy kényelmetlen fémszéken ült, egy bostoni templom pincéjében, a neoncsövek fényében, és azt hallgatta, hogy idegenek kiteragetik életük szennyését. Erre emlékezett szeptember 11-ből.

– Erről nem szívesen beszélek.

A szeme sarkából a lányra pillantott. Emma elfordult, a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lássa az előttük zajló jelenetet. Két rendőr egy színes bőrű férfit vonzolt a rendőrautó felé, a dühös tömeg pedig üvöltözve és telefonjaikkal filmezve kísérte az eseményeket.

A New York-i irodába érve Emma Briar tempójához igazította a lépteit. Briar már évek óta dolgozott a Federal Plaza 26. szám alatt található hivatalban, de nem igazán ismert senkit. Egy-két sportról szóló beszélgetést kivéve nem barátkozott senkivel. Annyi erőfeszítést tett, hogy mindig kiderítette, kik a Jets-szurkolók, hogy aztán

rendre ezzel szívathassa őket. A kapcsolatok hiánya nem igazán zavarta. Szeretett egyedül lenni.

Egy kék öltönyös ügynök kirohant az egyik szobából, és Briar a falnak lökte. Nem volt nagy ütközés, de pont elég arra, hogy az olvasószemüvege lerepüljön, és végigszánkázzon a fényes padlón. Briar összerándult, amikor lehajolt érte. Legalább Noble nem kérdezte meg, hogy jól van-e. A kék öltönyös srác bocsánatot se kért, csak rohant tovább a folyosón, mint egy igazi seggfej. Ovis színvo-nal öltönybe bújtatva. Mindenkinek rohadt sürgős dolga volt. Fia-talok, jó kondiban. Az FBI reménységei.

Emma Noble a női mosdó felé bökött, Briar pedig továbbment. Ezen az emeleten az irodák ablaktalanok és zsúfoltak voltak. Megállt az íróasztala előtt. A plafonon futó vezetékek egyikéről egy vízcsepp hullott a fejére. Levette a kabátját, és az irattartó szekrényre dobta. Az oldalát öklömnyi bemélyedés csúfította el, körülötte lejött a festék. Briar a mutatóujjával a gemkapocstartó dobozban kotorászott. A kulcsot kereste. A legalsó fiók nyikorogva nyílt ki, benne két vas-tag, zöld dosszié. Órák, napok, évek egymásra halmozódó kudarca feküdt ebben a fiókkoporsóban. Tizenöt éve várakozott itt eltemetve.

A mappákat az asztalára tette, és a tekintete az asztalán lévő képre esett. A családja nézett vissza rá a fakeretből. Egy Broadway-színház előtti járdán fotózták le őket. A volt felesége az arcát a vállához nyomta, és úgy nevetett. A fia egy plüssoroszlánt fogott a kezében, viccesen széles mosolya felfedte a kiesett tejfogai hiányát. Briar dermedten állt, csak a szája sarka mozdult meg egy kicsit. A fotó végig az asztalán maradt, akkor is, amikor a válóper zajlott, akkor is, amikor a volt felesége újránházasodott, és a fia vezetékneve megváltozott. Ez volt az egyetlen megörökített boldog pillanat a sivár házasságában. Briar néha már bánta, hogy nem erőltette meg magát jobban, és nem mosolygott úgy igazán.

– Szép kis család – jegyezte meg Noble.

Briar felvette a zöld dossziékat.

– Menjünk!

5

A Cambridge Hill Holdings tizedik emeleti konferenciatermében valaki túlságosan felcsavarta a fűtést. Egy izzadságcsepp indult el Ben Danvers nyakánál, és végigcsorgott a hátán. A jobbik öltönye éppen olyan mikroklímát teremtett a teste felszínén, amilyen a Merkúron lehet, azaz túl forró az élet megmaradásához. Imádkozott, hogy az alelnök végre levegye a zakóját. A teremben addig senki sem engedhette meg magának a lazaságot, amíg a fejes példát nem mutatott. Ő pedig szemmel láthatólag így is jól érezte magát.

Ben egy kis széken ücsörgött, amit egészen a rothadólazac-színűre mázolt falhoz tolt. A feje felett egy hatalmas festmény borította a falat. A súlyos aranykeretbe foglalt képen épp egy tomboló vihar és egy hajó küzdelme látszott. A hajó orrán már átcsapott a hullám. A Cambridge Hill minden termékét hasonló témájú művészeti alkotások uralták: az elkerülhetetlen vég. Ben ezt nem is annyira burkolt üzenetként fogta fel. Úgy értelmezte, hogy nem szabad elkényelmesednie, mert a munkaviszonya bármikor véget érhet. Rocky szerint viszont ezekkel épp a nehézségek leküzdésére utaltak.

A konferenciaasztal körül sorakozó magas háttámlájú bőrszékeket az alfa-hímeknek tartották fenn. Ben jobban szeretett a külső körben ülni. Innen tökéletesen rálátott Boston Back Bay negyedére. A szárnyaló, majd lecsapó sirályok, a mólók és az árapálya himbálódzó halászhajók mindig adtak elég látnivalót. Rocky az alelnök mellett ült.

Ben a konferenciateremben sorakozó álmos arcokat pásztázta. Semmi sem lassítja úgy az agyműködést, mint a túlfűtött terem és a borzalmasan előadott PowerPoint-prezentáció. Az előadó vala-

honnan a Közép-Nyugatról repült ide, hogy támogatást szerezzen egy versenytárs felvásárlásához. Aprócska fogaskerék volt csak a Cambridge hatalmas hálózatában. A fickó nyakát egyre nagyobb piros foltok borították. A szavai egyre inkább összeakadtak. Az elején Ben még sajnálta, de minél többet beszélt, annál kevesebb megértést érzett iránta.

– A Mackin Industries előnyös beszerzés lenne, izgalmas a meglévő platformjaink számára, és jelentős szinergikus...

A fickó már túl régóta beszélt, túl sok diát lapozott végig anélkül, hogy a tárgyra tért volna. Most már önmagát ismételte. Ben azon gondolkodott, hogy egy nyugtatólövedék biztosan rávinné a pasit, hogy végre befejezze.

Feltűnésmentesen elővette a telefonját. Ujjai hosszúak és kissé göcsörtösek voltak. A felsős zenetanára azt mondta, hogy zongorázáshoz ideális kezeket örökölt, majd felajánlotta, hogy magánórát tart neki. Ida megvétőzta az ötletet, szerinte a tanár csakis egy perverz disznó lehetett. Hatalmas tehetsége volt ahhoz, hogy távol tartsa maguktól az idegeneket. És szerinte mindenki idegennek számított. Ben elhessegette az emlékeket. Hosszú évek óta gyakorolta már ezt a szellemi manővert. Semmi értelme nem volt a világtól elzártan töltött gyerekkora magányosságán töprengeni. Még így is akadtak repedések, amelyeken néha kiszivárgott egy-két ilyen emlékfoszlány. Mindig váratlanul érte.

Ida olyan volt, mint az időjárás. Néha napsütéses és boldog, máskor dühös és viharos. A legtöbbször egyszerűen csak jeges. Már kisfiúként megtanulta kiszagolni a szelek járását. Sok hozzá hasonló gyerek élt a világon, kitéve az éghajlat viszontagságainak. Néha emlékeztetnie kellett magát arra, hogy azoknak az időknak már vége. Elindult, és megtette szabadsághoz vezető balkanyart a felhajtó végén.

A híreket görgette. Csupa politikai hóbörgés. A leköszönő elnök szabadkozásai, az érkező ígéretei. Politikai szakértők tíz másodperces hangbevágásokban kígyót-békát kiáltoztak. Ben kikapcsolta

a telefont. Legalább a választások lezajlottak. Öt nap múlva beiktatják az új kormányzatot.

– Köszönjük, Wally. Azt hiszem, mindannyian látjuk, mi a helyzet – szólalt meg az alelnök.

Ben felnézett az előadóra, közben elképzelte, hogy egy sárga tollal díszített dobonyíl áll ki a nyakából.

– Te mit gondolsz, Rocky? Hagyjuk jóvá az üzletet? Vajon Wally csapata képes lesz hazafutást produkálni a cégből?

Hazafutást produkálni? Ben alig láthatóan biccentett, és Rockyra mosolygott. Összevillant a tekintetük, de a lány arca rögtön megkeményedett. *Csapó.* A lány előrehajolt, mindkét tenyerét az asztalra támasztotta.

– Áru!d már el nekünk, Wally, mégis hogy csinálod? Hova dugod őket?

– Elnézést? – kérdezte Wally.

– Nem látom a kitüremkedést, szóval eltöprengtem, hogy hova dugod őket?

Ben arca megrándult, amikor a fickó lenézett a nadrágja irányába.

– Hogy mondja?

– Most nézem a tavalyi számaidat. Még egészen frissek. Jesszusom, Wally! Vércfürdő volt. A jelentéseid tele vannak vérvörös számokkal. Csupa veszteség. És te ennek ellenére itt állsz előttünk, azt kérve, hogy hagyjunk jóvá egy cégfelvásárlást. Szóval van egy egyszerű kérdésem hozzád. Hol tartod azokat a csodálatos tőkeidet?

– Én csak...

– Wally, senki sem akar a nemi szervezetről hallani.

A fickó arca ellilulni látszott.

– De szükségünk van a Mackinra, mert ha nem...

Rocky félbeszakította.

– Ki kell rúgnod néhány jó embert Ohióban. Tudom.

– Indiana. Indianából jöttem.

Ben elvigyorodott.

Rocky magasra emelte a fejét.

– Mindegy. A Cambridge Hillnél senki sem engedélyezi a további hitelfelvételt. Kivéve persze, ha elég okos vagy ahhoz, hogy előállj valami olcsóbb megoldással.

Ben kezdte megsajnálni a szerencsétlen flótást. Rocky senkivel sem bánt kesztyűs kézzel. Szerinte a munka régimódi iszapbirkózás volt, védőfelszerelés nélkül. Csak a legközelebbi barátai tudták, hogy a kemény viselkedés hatalmas szívet rejtett. A munkában viszont Rocky buldogként küzdött. Megszerezte, amit akart, és pár pillanaton belül a konferenciateremben mindenki meg fogja érteni, miért végezte ki az indianai fickót. Ez csak a bevezető volt. Most fogja elkápráztatni a termet az ötlettel, amit ő talált ki. Rocky eze-kért a pillanatokért élt.

Ehelyett Ben azt látta, hogy hátradől a székében, és keresztbe teszi a lábát. A szemébe nézett, félredöntötte a fejét, és kacsintott. Ez volt az első pillanat, amikor a pánik kezdte elönteni a testét.

Rocky, ne hagyd abba!

Ezt nem teheted!

A nő őt bámulta, és aprót bólintott.

Ben megrázta a fejét. Nem állt szándékában megszólalni.

– Valakinek van kifogása? – kérdezte az alelnök.

Ne csináld, Rocky!

– Ben, megosztanád velünk a gondolataidat az üggyel kapcsolatban? – kérdezte a lány.

– Ben? Hol van Ben? – nézett körül az alelnök. – Ja, ott vagy. Hozzászólnál, kérlek?

Hátba támadták. Kate és Rocky szövetkezett ellene. Az alkalmazottak elkezdtek mozgolódni, mindenki látni akarta, kiről van szó. Ben érezte, hogy elvörösödik.

– Ühüm. Egyetértek. Nem engedhetjük meg magunknak – mondta gyorsabban, mint tervezte.

Rockyra nézett.

– Esetleg valami megoldás arra vonatkozólag, hogyan tudna mégis működni, Ben? – erősködött a lány.

Ben szája kiszáradt.

– Ööö...

– Bocsánat, Ben, de nem halljuk – szólalt meg az alelnök, még előre is hajolt, hogy jobban lássa.

Nagy levegő. *Tégy úgy, mintha semmiség lenne, mintha már ezerszer csináltad volna. Önbizalom. Emeld fel a fejed! Engedd, hogy a szíved vezessen!* Fejezeteket tudott volna felmondani a *Fedezd fel a benned rejlő erőt* című könyvből, amit Kate-től kapott karácsonyra.

– Szóval a Mackin, mint ahogy önök is tudják, jelentősen eladósodott. Senki sem ad nekik újabb hitelt.

Pontosan érzékelte, hogy milyen csend fogadja a szavait. Kezdett elkalandozni a figyelme, mint egy lufi, ami épp tovaszállt. Mindenki őt bámulta, így Ben lenézett, és a szőnyeghez intézte a mondanivalóját.

– A fő beszállítójuk egy kicsi, elektronikai alkatrészeket gyártó családi vállalkozás a mezőgazdaságból élő vidék kellős közepén.

Az alelnök félbeszakította.

– Ne haragudj, Ben, de nem halljuk, amit mondasz.

– Nos, ööö... – köszöriülte meg a torkát. – Ők szállítják azt a Mackin számára kritikus alkatrészt, amit külön, csak nekik terveztek. Pillanatok alatt csődbe mennek, ha ez a beszállító kiesik.

Felnézett. Senki sem figyelt rá. Mindenki unta a mondanivalóját. Szórol szóra átélte a rémálmot, amit már annyiszor elképzelt.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Rocky hangosan.

Ránézett. A lány mosolygott. Szemmel láthatóan élvezte a pillanatot. Számára ez csak egy játszma volt. Lehet, hogy ebben rejtett a titok. *Ússz az árral!*

– A rossz céget akarjuk megvenni – bökte ki végre Ben, majdnem kiabálva. A szavai mögött rejlő meggyőződés meglepte az egész termet. A gyufa felgyulladt. Érezte, hogy a kékes-sárgás láng fellobban, pont, ahogy a könyvben is megírták. – Ha a családi vállalkozást vesszük meg, a Mackin pillanatok alatt kivérzik, és filléréért lehet majd felvásárolni.

Az alelnök lefirkantott valamit, mielőtt felnézett az indianai fickóra.

- Ismeri ezt a céget, Wally?
- Igen, uram.
- Igaz, amit Ben mond?
- Igen, jó ötletnek tűnik.
- Mert az is. Szép munka, Ben.

Néhány fejes megütögette a konferenciaasztalt, így fejezték ki elismerésüket. Ben szíve még hevesebben vert. Rocky vigyorgott. Ben egy néma köszönömöt formált a szájával.

Túláságosan élvezte a pillanatot ahhoz, hogy észrevegye, ebben a pillanatban a konferenciaterem ajtaja kinyílt. Először a recepciós Rebecca lépett be. Mögötte négy férfi és egy nő jött. Kék dzsekit viseltek.

- Itt van – mutatott Rebecca az elsüllyedő hajó irányába.

Ben épp az első munkahelyi elégtételének utóhatásait élvezte. Észre sem vette, hogy FBI-ügynökök özönlöttek el a termet. Csak akkor kerekedett el a szeme, amikor egyikük megragadta a könyökét.

- Benjamin Danvers? FBI. Velünk kell jönnie.
- Mi folyik itt? – szólalt meg Rocky. Felállt.
- Azonnal.

Kezek ragadták meg. Sok kéz. Valaki a vállát fogta, valaki a nyakát hátulról, úgy vezették ki a teremből, végig a folyosókon, ahol a munkatársai az irodáikból figyelték, ahogy végigvonszolják a világosbarna, kopott szőnyegen. A recepcióspult melletti liftajtó éppen becsukódni készült, de a barna lófarkas női ügynök megállította, és mindenkit kiharancsolt. Ben ismerte ezeket az embereket, akik épp őt bámulták. Fogalma sem volt, mit kellene mondania. Akkor nézett csak hátra a vállá felett, amikor bezárult a liftajtó.

- Mi történik? – kérdezte végül.

Csend.

- Nem értem, hogy mi történik.

Semmi válasz. Az egyetlen dolog, ami eszébe jutott, hogy elkérje tőlük a házkutatási engedélyt.

– Mi van? – mondta a csapat legmagasabb ügynöke, mert őt is meglepte a kérdés.

A nő megrázta a fejét. Úgy tűnt, ő a rangidős.

A lift elindult lefelé, és ezzel Ben gyomra is megmozdult. Egyre nagyobb nyomást érzett a beleiben. Az ügynökök átkísérték a Cambridge Hill márványborítású bejárati csarnokán. A biztonsági őrök, akiknek Ben minden reggel köszönt, most rá se néztek. Úgy álltak ott, mintha magukat is FBI-ügynöknek képzeltek volna. Úgy érezte magát, mint egy bűnöző, ahogy közeledtek a bejárathoz. Tudta, hogy pont úgy is néz ki. Az ügynökök szinte átlökték a forgójajtón. A kék villogós fekete terepjáró a túloldalon állt.

– Mr. Danvers, az FBI központjába kísérik. Tizenöt perc múlva érkezünk.

– Kérem, én ezt nem értem.

– Csak ennyit mondhatok.

– Elnézést, de...

– Tizenöt perc – mondta a női ügynök. A sofőr felkapcsolta a szirénát, és besorolt a forgalomba.

6

Emma Noble megacélozta magát, felkészült a Briar szürke Chevyjének hátsó üléséről áradó elviselhetetlen bűzre. Bármit rejtett is a szemétkupac, az elmúlt órában még ki is olvadt. Szorosan lehunyta a szemét. Nem csak egy rossz szag szállt felé, egész bűzkoktél uralta az autót. Szinte a szájában érezte az ízet: rothadó szemét némi edzőtermi bukéval. Biztos volt benne, hogy a keverék még változatosabb jegyeket fog hordozni, mire elérnek a chelsea-i központba.

Briar az utazás első felét azzal töltötte, hogy mindenkit elátkozott, aki az utcán vagy annak közelében találta magát, legyen szó